

Suflet de Mamă

Nicoleta ajunsese la Cămin, intră în cameră și se aruncă pe pat. Simțise un cui în inimă atunci când ceilalți copii au început să vorbească la școală despre mămicile lor și despre cadourile pe care doreau să le facă de ziua mamei. Ea nici măcar nu reușea să-și amintească chipul mamei. Își amintea ca prin vis de o femeie care-i cânta lin ca să adoarmă. Atât își mai amintea: vocea ei caldă și duioasă. Și plângea... lacrimi mari îi curgeau pe fața obosită și tristă.

Irina tocmai venea să-i aducă cartea pe care i-o promisese și a întrebat-o îngrijorată ce s-a întâmplat.

- Nimic, ce să se întâmple... Parcă n-ai ști... Colegii de la școală au făcut felicitări, au strâns bănuți pentru a cumpăra un cadou pentru mame, dar noi? Noi ce am putea face? Mama mea nu mai este, iar a ta... și tăcu amintindu-și că pe Irina a părăsit-o mama ei imediat după naștere și așa a ajuns la orfelinat.

- Aaa..., dar știam că ziua mamei nu se sărbătorește acum, ci în Duminica Mironosițelor, a treia duminică după Paști! încercă Irina să-i schimbe gândurile triste.

- Știi, dacă ar trăi mama, aș sărbători-o în fiecare zi. Și mi-aș dori să pot face ceva, chiar dacă ea nu mai este.

- Cred că ai putea face ceva. Doamna Eugenia de la biserică mi-a spus că aș putea să-i aprind mamei o lumânare și să mă rog pentru ea. Rugăciunea ar primi-o oriunde ar fi ea. Cred că rugăciunea ar ajunge și acolo, în cer..., la mama ta.

- Da, ar fi o idee... Am doi bănuți pe care i-am primit de la domnul din capătul străzii pe care-l mai ajut uneori să facă cumpărături sau să strângă puii. Am să mă duc mâine la biserică...

A doua zi, dis de dimineață, Nicoleta a mers la biserică să aprindă lumânarea care avea să lumineze până la mama ei în cer.

Aprinzând lumânarea, Nicoleta se ruga în șoaptă:

- Doamne, aș fi vrut ca mămica mea să fie lângă mine, să pot să-i ofer ceva, să mă strângă-n brațe, să mă aline...

Poate ar mai fi vrut să spună ceva, însă lacrimile nu-i dădeau voie. Doamna Maria, care tocmai venise să aprindă și ea lumânări, auzise cuvintele fetei. Inima ei a tresărit la cuvintele și suspinurile ei și ceva o îndemna să intre în vorbă cu ea, așa că a așteptat-o să-și termine rugăciunea, iar apoi, cu voce blândă, a întrebat-o:

- De ce plângi, fetiță?

- Dacă mama n-ar fi fost plecată în cer aș fi putut să-i spun cât de mult o iubesc...

- Dar mama ta te aude și te iubește de acolo de unde este...

- Da, dar nu e lângă mine să mă ajute când am nevoie.

Mariei i s-au umezit ochii. Se străduia să nu plângă în fața copilului. Cuvintele ei au impresionat-o foarte mult. Își dorise foarte mult să aibă copii, dar Dumnezeu nu a binecuvântat-o până acum. Un gând răzleț i-a trecut atunci prin minte: ce-ar fi dacă fetița din fața ei ar deveni copilul mult așteptat? Ce-ar fi dacă s-ar cunoaște mai bine?

Tot vorbind, au ieșit pe poarta bisericii. Maria a întrebat-o dacă s-ar mai putea vedea.

- Desigur, eu vin în fiecare duminică la biserică și stau lângă cor, pentru că mi-ar plăcea să cânt și eu în corul bisericii.

- Atunci, ne vedem duminica viitoare, la Sfânta Liturghie.

Timpul a trecut, Maria și Nicoleta au petrecut mult timp împreună și s-au apropiat una de alta. De Paști, Maria a invitat-o pe Nicoleta la ea acasă, sperând că va găsi momentul să-i spună dorința ei de a o înfia. Bucuria ei a fost mare când Nicoleta i-a mărturisit că își dorea demult o mamă ca ea.

Atât de minunat a intervenit mâna lui Dumnezeu în viața Mariei care se rugase ani la rând să aibă un copil, dar și în viața Nicoletei, care își dorea o mamă numai a ei... Minunea s-a întâmplat în ziua în care duhovnicul le-a citit *rugăciunea de înfiere*. Nu era zi de sărbătoare sau de duminică în care după slujba de la biserică Nicoleta să nu aprindă o lumânare pentru mama din cer și una de mulțumire pentru noua ei mamă.